

Un bon dia parlant amb Pere Cuadrado, un home de resistència i persistent

Per Manel de Sucre Cortiella

Manel de Sucre i Cortiella : Estem amb Pere Cuadrado un activista dels moviments socials de Barcelona de llarg recorregut, ens perdriem en el temps, en la foscor de la nit del llarg franquisme i per descomptat en aquella transició carregada d'enganys i tergiversacions que a els de sempre ens va deixar amb una mà davant i una altra darrere, la història és per als que triomfen, els que saben fer-se un racó al costat del poder, mentre que els altres aquells que amb prou feines tenim nom, ens toca el somriure de la traïció, el ganivet a l'esquena.

Pere Cuadrado carregat d'un llarg recorregut, denunciant injustícies sap molt d'aquestes traïcions; però la dignitat la seva dignitat l'ha portat fins aquí, fins al nostre present.

Però per ara, anem a tractar de parlar amb Pere Cuadrado a partir d'aquells dies de rebuig a les reunions de magnats del Banc Mundial a Barcelona, era l'època del 2001 si fa no fa com ha evolucionat aquesta lluita dels moviments socials que recordes tú d'aquells dies?.

-Pere Cuadrado : Recordo les manifestacions de rebuig al BM del Passeig de Gràcia fins a l'estàtua de Colom lloc on hi va haver una càrrega policial en un lloc on no hi ha escapatòria possible, no hi havia altra sortida més que tirar-se al mar, encara eren la policia nacional, els gris o blaus del moment, ens feren retrocedir i ens s'apartaven de la parafarnalia dels grans polítics que ostentaven amb gosadia el seu poder en la reunió del BM al migs de Barcelona.

Des d'aquells fets del Banc Mundial la nostra gent d'alguna manera, les persones van tornar a reorganitzar-se, encara que no crec que fos en aquell moment específic el qual genera el moviment antiglobalització com a tal, encara que si va servir per tornar a caminar en aquesta direcció d'antiglobalització; tot el contrari del que plantaven ells, els poderosos de la seva globalització que ara per exemple el tenen ja a l'abast de la mà amb el Tractat de Lliure Comerç TTIP.

Tot i que hi va haver manifestacions a tot Europa, no només a Barcelona, Praga, Gènova, la coordinació a nivell europeu

per la nostra part no va tenir massa recorregut, estava i encara està en joc la vida de les persones ni només d'Europa sinó de tot el planeta, o bona part d'aquest, crec que en definitiva aquella lluita, aquella resposta va ser un revulsiu de la nostra oposició al capitalisme salvatges que ens conduïa el FMI, OCDE, BM, CDE, el grup dels 7 i que no han frenat fins i tot en el seu afany de tindre submissa a la població mundial.

Aquestes institucions del capitalisme assassí, ens van portar a entendre que calia estar organitzats en la nostra lluita contra el capital i per això calia crear una xarxa a nivell mundial, perquè se'ns venia a sobre els esdeveniments més imperialistes que mai havíem vist des de la segona guerra mundial, aquesta obsessió per afavorir l'amiguisme de les multinacionals que cada vegada més exhaureix als pobles i afavoreix els poderosos, d'aquí aquesta cada vegada més exagerada polarització entre els més rics i els pobres. Tot per culpa de la pretesa regularització del Banc Mundial i del FMI i per descomptat OCDE i els tractats que ens puguem trobar a Amèrica o Austràlia i Japó i les noves i velles economies emergents com la Xina i l'Índia que ho esquilmen tot, en definitiva el liberalisme sagnant que ha descapitalitzat per complet a la major part dels treballadors des de fa temps amb sous de misèria.

En aquella època moltes de les persones que van participar en les mobilitzacions i que van ser detinguts per la policia, van patir una repressió molt forta per exemple al meu amic Pau, lo van cobrir amb una manta xopa d'aigua i va ser durament colpejat.

-MdeSC : Què és el que passa quan la policia aplica aquest mètode ?

-PC : Avui si vols veure a Pau has d'anar a visitar-lo a la clínica psiquiàtrica de Sant Boi de Llobregat a conseqüència d'aquelles pallisses amb això teu dic tot. Una altra de les formes de castigar ho feien amb el que un es creu que és un bolígraf, com van aplicar a la meva persona que afecta directament al fetge amb uns calfreds que no desitjo ni al meu pitjor enemic, amb un morat a la part del fetge que em durar més de 15 dies.

-MdeSC : Ser conscient socialment, no és cap ganga, davant les constants injustícies i sobretot mirar a un altre costat com fan molts, aquesta majoria que frena tota mena de canvi social?

-PC : No es tracta de lluitar o morir com diria el "Che Guevara" sinó de viure la vida amb dignitat, no hem vingut a aquest món perquè ens prenguin el pèl, som éssers humans i hem d'exigir que se'ns tracti com éssers humans, amb la dignitat d' entre iguals, i no com molts que baixen el cap, callen i es converteixen en còmplices de totes aquestes injustícies que campen al lliure albir per aquest món, i u Justifiquen amb petulàncies de poca base.

MdeSC : Estem al maig però no sé quan els editors publicaran aquesta entrevista, però és bo parlar del 15M, perquè crec que tu vas estar des del primer moment a la Plaça Catalunya i fins i tot vas dormir allà?

PC : Si clar, des del primer moment, i vaig dormir allà en moltes ocasions tot i tenir un bon llit a casa meva no molt lluny de la Plaça Catalunya, estava en diferents assemblees de la plaça majorment participava molt en la comissió de la "gent gran" encara no existien els "iaio flautes" i "ara 15 M plaça".

MdeSC : Quines resolucions vau prendre en les assemblees que tu ens vulguis destacar?

PC : El 15M neix a la Plaça Catalunya amb l'acció de diferents corrents del pensament i amb l'alegria de tots, en una trobada en què la gent s'adona que "tots som un" aquest és el pensament que impera a la plaça, tot i que molta gent de partit s'apropava a la plaça amb la idea de donar un cop l'aigua al seu molí, sobretot, els partits polítics que sempre estan per desnaturalitzar qualsevol moviment espontani.

Hi havia un sentiment de crisi de valors, de tots aquells valors que nosaltres mateixos hem arribat a deixar de banda, no era una crisi de consciència, sinó que durant molt temps s'havia deixat d'actuar en les coses que realment ens afecten i que havíem d'actuar, perquè era una crítica a nosaltres mateixos d'allò que ens pertoca i ens afecta de tots en la qual em vaig incloure, i els polítics s'havia aprofitat d'aquesta deixadesa nostra, aquesta era una de les reflexions després dels rics debats que es van desenvolupar a la plaça Catalunya on almenys va servir per ser capaços de conjuntar la idea amb l'acció que es desenvolupava a la mateixa hora a la plaça.

MdeC Has esmentat que els partits polítics intentaven treure profit del que estava passant a la plaça:

PC : És clar que la idea en alguns sectors era conduir el debat del tema de la construcció d'algun partit polític, hi ha molta gent que pensa que tot passa per la política dels partits polítics i hi havia gent d'aquesta opinió a la plaça la qual cosa feia difícil el debat, però érem milers i calia continuar per tractar de trobar una resposta mútua, perquè aquests mal anomenats governs s'adonessin de que milers de persones a tot Espanya estaven qüestionant les seves polítiques i la seva dimissió immediata per dignificar als pobles que cada vegada són més precaris.

MdeSC : Probablement tornar als barris va ser un error, però potser no es podia estar indefinidament a la Plaça Catalunya?

PC : La Plaça Catalunya era Àgora, sempre va ser Àgora, hi ha un fet diferencial molt important entre ser plaça o ser barri; i això es trenca quan arriba una manifestació amb tres columnes diferents, una era de cultura, l'altra de sanitat i una tercera d'Ensenyament que sense voler o volent separen el 15M.

En aquest moment feia els primers passos " Democràcia real ya" i l'assemblea del 15M es començava a afeblir , hi havia gent fins i tot de l'Església catòlica que estava marcant tendència i opinió.

J' hem parlat abans, la fi de l'Àgora de la Plaça Catalunya va ser la manifestació que va acabar o millor dit es va dividir al voltant de l'Arc del Triomf i allà ja es va veure que cada un anava pel seu costat, jo me'n vaig anar amb la marxa per la Ronda de Sant Pere que era la columna de cultura i altres van prendre camí de Nou Barris on es va ocupar un bloc sencer als baixos dels habitatges es constitueix l'associació del 15M de Nou Barris i altres es van cap avall a l'hospital del mar.

Les reunions per aquell temps ja es feien al Parc de la Ciutadella, però al parc no a la plaça Catalunya i és allà on l'assemblea decideix marxar als barris també cal dir que en aquell moment estaven minvant les assemblees.

MdeSC : Suposo que a l' Àgora de la plaça vas conèixer molta gent si vols comentar alguna cosa d' algun d'ells?

PC : Si, recordo molt bé a Sílvia Aro, que era una militant molt activa a la plaça Catalunya, després a l'any 2013 aquell estiu estaven persones discapacitades la majoria en cadira de rodes com ella, demanant a tots els polítics més prestacions per a la seva problemàtica de mobilitat, i decideixen passar tot el mes d'agost davant del parlament

de Catalunya per pressionar els polítics amb el lema que només els rics poden fer vacances i nosaltres els discapacitats i pobres no podem tenir ni un dia de festa. Eren "el comando motorizado" tots i totes amb cadires de rodes.

MdeSC : què va ser de Silvia Aro, va poder aconseguir alguna de les seves reivindicacions, va millorar les seves condicions de vida?

PC : La Companya Silvia Aro, sempre va ser per a mi un referent de l'assemblea de l'Agora plaça Catalunya, ella recordo que va patir la detenció del seu fill i vam haver d'anar a la comissaria dels Mossos d'Esquadra al carrer Ulldecona per alliberar el seu fill, ella ja estava lluitant contra el càncer i encara que cada dia una mica més feble amb un gran afecte i l'obstinació a viure, encara que sabia que els seus dies estaven comptats, seguia lluitant per la dignitat de tots nosaltres, la seva nora embarassada del seu nét ella al final no perdia la il·lusió de veure al seu nét néixer, però el càncer no perdona i no ho va poder aconseguir.

MdeSC : Kevin aquest company que recentment va decidir deixar-nos també crec que el vas conèixer ?

PC: Si coneixia a Kevin un gran lluitador tant en els temps de la plaça com després, va ser una persona on els bancs no tindrien mai vergonya ni escrúpols a l'hora de atracar-lo amb les preferents subordinades; Kevin es suïcida i crec que tan culpable van ser els governs de torn com els banquers. Els polítics de la Generalitat deien que aquestes estafes bancàries, passarien per una llei de ressorts on cada un podria argumentar la seva situació econòmic a això de les preferents, Kevin havia tractat d'explicar aquests enganys bancaris en tots els departaments de la Generalitat denunciant a tota aquesta gentussa d'especuladors, eren temes que provocaven molta ansietat, lipotímies, depressions; tot això passava quan ocupem el departament financer del carrer Llacuna de la Generalitat a l'intenta de tancar la porta els gossos dels segurates, vaig aconseguir posar la mà i no la van poder tancar del tot el que acte seguit propicia que entressin tots els companys que venien amb mi. Doncs allà va haver de tot davant la negativa de rebre'ns van haver de venir diverses ambulàncies però al final vam aconseguir els nostres objectius i reivindicar totes les queixes dels robatoris que significava les preferents en un banc com Bankia.

MdeSC : Bé Pera, queden moltes coses al tinter potser tindrem de tornar a parlar una altra vegada una mica del

present, un present que és fugaç , perquè és imparable tot el que passa però digues-me tu que amb freqüència vas per Agora Juan Andrés del carrer Aurora quin és la teu impressió de tot aquesta farsa de judici?

PC: Crec que pel que fa a la mort de Juan Andrés quan la justícia es creua amb uniformes, passa a ser una justícia molt permisible, mai s'ha tractat el tema en igualtat de condicions, crec que totes les persones tenim dret a defensar-nos d'aquests atropellaments i Juan Andrés no va tenir aquesta oportunitat en cap moment; defensar-se de cada un dels crits de dolor i mort que van escoltar tots els veïns del carrer Aurora això m'arriba al més profund del cervell, aquests crits que són els mateixos crits que jo donava a les presons del franquisme entre els anys de 1966 a 68 de ràbia i impotència; quan una persona és atacada per 5 o 6 policies, com quan en els seixanta tota la Brigada Político Social es va abalançar sobre mi, és la mateixa policia feixista en els dos casos i sobre la jurisprudència protegeix al uniformat encara que s'excedeixi en el seu ofici que queda legitimitzada la seva violència; i un s'adona que els dos governs tant el de Madrid i Barcelona té els mateixos objectius, perpetuar aquestes diferències socials i reprimir i castigar com sempre el més feble.

MdeSC : Bé Pere, ha estat un plaer xerrar una estona amb tú, hem de deixar-ho aquí quan encara queden moltes coses per comentar el TTIP, Els desnonaments, la PAH, la PAC i també perquè no de les barraques de Montjuïc i de Can Valero , però això serà la propera, salut company.

Manel de Sucre Cortiella

Silvia Aro con Pere Cuadrado en el Park de la ciudatella

Manel Aisa i Pere Cuadrado de Tertúlia als matins del Lokal

Iñaki García, Manel Aisa i Pere Cuadrado